

Sygn. akt II Ca 540/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko D. K. (1)

o ustanowienie rozdzielności majątkowej małżeńskiej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim

z dnia 07 lipca 2015r. sygn. akt III RC 482/14

1. oddala apelację

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Janusz Roszewski

II Ca 540/15

UZASADNIENIE

Powód J. K. pozwem wniesionym 19 grudnia 2014 roku wniósł przeciwko pozwanej D. K. (1) o ustanowienie rozdzielności majątkowej małżeńskiej między stronami, wynikającej z zawartego przez strony małżeństwa 27 kwietnia 1996 roku przed kierownikiem Urzędu Stanu Cywilnego w O. – z dniem 01 stycznia 2012 roku.

Pozwana D. K. (1) wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 7 lipca 2015 r. oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Rozstrzygnięcie swoje oparł na następujących ustaleniach:

Powód J. K. i pozwana D. K. (1) zawarli związek małżeński 27 kwietnia 1996 roku w O..

Był to pierwszy związek małżeński, zawierany przez każdą ze stron. Ani powód, ani pozwana nie wnieśli do małżeństwa żadnego majątku. Strony nie zawierały umowy majątkowej.

25 listopada 2014 roku do Sądu Okręgowego w Kaliszu wpłynął pozew D. K. (1) przeciwko J. K. o rozwód i został on zarejestrowany pod sygnaturą IC1717/14.

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z 29 stycznia 2015 roku w sprawie 1 C 171//14 rozwiązał przez rozwód małżeństwo D. K. (2) z J. K., orzekł o wykonywaniu władzy rodzicielskiej stron wobec ich małoletnich dzieci oraz o obowiązku stron związanych z utrzymaniem i wychowaniem ich małoletnich dzieci a także o kosztach postępowania.

Powód J. K. nie wykazał, by istniały ważne powody ustanowienia rozdzielności z datą wsteczną; pozwana nie trwoniła wspólny majątek, nie popadała w długi, ani też nie zabraniała powodowi wglądu do dokumentacji związanej z prowadzeniem firmy.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył powód zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w szczególności:

- niewypełnienie dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sposób niewyczerpujący i dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem wszechstronnego jego rozważenia i wyprowadzeniu przez to wniosków nielogicznych i sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego polegających na uznaniu, że nie zachodzą przesłanki uzasadniające ustanowienie rozdzielności majątkowej pomiędzy stronami dniem 19 grudnia 2014 r. (z dniem wniesienia powództwa), podczas gdy materiał dowodowy na takie ustalenia pozwalał,
- niewypełnienie dyspozycji przepisu art. 328 § 2 k.p.c.

Naruszenie przepisów prawa materialnego przez wadliwym zastosowaniu art. 52 § 1 i 2 k.r.o. poprzez błędne przyjęcie, że brak było ważnych powodów uzasadniających uwzględnienie powództwa orzeczenie pomiędzy stronami rozdzielności majątkowej z dniem 19 grudnia 2014 r. podczas, gdy materiał dowodowy wskazywał na istnienie uprawnionych do tego przesłanek, takich jak:

- faktyczna separacja stron trwała nieprzerwanie od lipca 2014 r.
- brak porozumienia co do zarządu majątkiem wspólnym,
- działania pozwanej na szkodę wspólnego przedsiębiorstwa zadłużanie przedsiębiorstwa, nieopłacanie danin publicznych)
- finansowania przez pozwaną prywatnej inwestycji z majątku wspólnego (remont prywatnego mieszkania, zakup wyposażenia).

Powód wniósł o przeprowadzenie dowodu z zawiadomienia o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego powoda z dnia 7 sierpnia 2015 r. wraz ze wskazanym tytułem wykonawczym.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony przez Sąd I instancji Sąd Okręgowy poczynił dodatkowe ustalenia:

Strony pozostawały w separacji faktycznej od lipca 2014 r.

(dowód zeznania stron, okoliczność niesporna)

Małżonkowie wspólnie prowadzili firmę do 2011 r. Później zaczęły się problemy małżeńskie. Powód odmówił pomocy w opiece nad dziećmi i przy pracach domowych. Były miesiące, że niczym się nie zajmował i leżał na kanapie. Pozwana podejrzewała, że ma depresję. Powód nie reagował na jej prośby aby poszedł do lekarza. Firma była wpisana na pozwaną. Pozwana nie ukrywała przed powodem dokumentacji związanej z działalnością formy.

(dowód: zeznanie D. K. (1), k-134 verte)

Strony do lipca 2014 r. prowadziły wspólne gospodarstwo domowe. Od tej daty zamieszkują oddzielnie i nie prowadzą wspólnego gospodarstwa domowego.

(dowód: zeznania stron, k-133-136 akt)

Od 2014 r. J. K. prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga dochody w wysokości od 3000 do 4.000 zł miesięcznie.

Strony wysyłały wspólnie deklaracje podatkowe do 2014 r.

Deklaracje podatkowa za 2014 r. wysłała do urzędu pozwana bez zgody powoda.

(dowód: zeznania stron, k-134 akt)

Pozwana nie zapłaciła dwóch rat podatku od nieruchomości. Są to raty po 900 zł wystawione na nazwisko obu stron. Innych zadłużeń pozwana nie ma.

(dowód: zeznania pozwanej, k- 135 verte)

Pozwana w 2014 r. miała kłopoty z płynnością finansową i zalegała z pewnymi płatnościami na rzecz Urzędu Skarbowego, E. i innych.

(dowód: faktury, upomnienia i tytuły wykonawcze, k- 48 – 112 akt)

Pozwana na dzień 14 kwietnia 2015 r. nie ma żadnych zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne ani na fundusz pracy. Nie ma również zaległości w Urzędzie Skarbowym w O..

(dowód: pismo ZUS z 14 kwietnia 2015 r., k-122 akt; pismo Urzędu Skarbowego w O. z dnia 8 kwietnia 2015 r., k-125)

Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom pozwanej, że nie ukrywała przed powodem dokumentacji związanej z prowadzeniem formy. Nie dał natomiast wiary powodowi, że był pozbawiony zarządu majątkiem wspólnym. Zeznania powoda są niezgodne z doświadczeniem życiowym i sprzeczne same w sobie. Nie pomagał on bowiem od 2014 r. pozwanej w prowadzeniu firmy, gospodarstwie domowym i wychowaniu dzieci. Natomiast korzystał z dochodów związanych z firmą. Pozwana zeznała, że zabierał jej pieniądze z kasy i produkty żywnościowe. Natomiast własne dochody przeznaczał wyłącznie na swoje potrzeby. Powód tym twierdzeniom nie zaprzeczył.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zawarte w piśmie pełnomocnika powoda z dnia 2 lutego 2015 r. (k-44 akt) w punktach od 2 – 5 ponieważ powód zgłaszając te dowody nie wskazał jakie okoliczności zamierza przy ich pomocy wykazać.

Natomiast zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z rachunku bankowego powoda z dnia 7 sierpnia 2015 r. wraz z tytułem wykonawczym nie jest dowodem istnienia ważnych powodów dla ustanowienia rozdzielności majątkowej małżonków. Pozwana wskazała na okoliczność istnienia tego zadłużenia w swoich zeznaniach. Obowiązkiem obu stron jest płacenie podatku od wspólnej nieruchomości.

W ocenie Sądu Okręgowego nie istnieją ważne powody, które uzasadniałyby ustanowienie rozdzielności majątkowej z datą wsteczną.

Wspólność majątkowa między stronami ustala w dniu uprawomocnienia się wyroku rozwodowego – 24 marca 2015 r. Natomiast wcześniej pozwana prowadziła wspólną firmę stron i dochody osiągnęte z tej działalności przeznaczała na utrzymanie siebie i dzieci. Natomiast powód osiągał własne dochody, którymi nie dzielił się z pozwaną i przeznaczał jej na własne cele. Pozwana działalność prowadziła racjonalnie, nie spowodowała długów i nie zabraniała powodowi zapoznania się z dokumentami związanymi z prowadzeniem działalności gospodarczej. Przejściowe trudności finansowe pozwanej nie mogą uzasadniać wniosku, że istniały ważne powody do zniesienia wspólności ustawowej z datą wsteczną. Nie wymaga też tego dobro rodziny.

Wyrok Sadu Rejonowego mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Janusz Roszewski Wojciech Vogt Barbara Mokras